

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1922 | 71. AARGANG

NYE VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS.

Af Dr. *James E. Talmage* i Salt Lake Tabernakel.

(Fra »Liahona«.)

Der er mange af os, som har en altfor bogstavelig Opfattelse af Julehilsenens Betydning: »Glædelig Jul!« Jeg tror, at der lægges for stor Vægt paa de materielle Festligheder af Juledag, og at vi paa denne Dag glemmer Hojtidens dybere Betydning. Da nu Dagen er overstaaet, og jeg haaber, at den har været glædelig for Eder alle og for alle de, som ikke i Dag deltager i vor Gudsdyrkelse, kan vi lade vore Tanker dvæle ved, hvad Julen betyder, og for at vi saa meget bedre kan gore dette, lader vi ude af Betragtning alle Tvivlsspørgsmaal om Dagens Rigtighed, hvorom der hersker delte Meninger.

Det er rigtigt at helligholde en af Aarets Dage til Minde om Frelserens Fødsel, og jeg skal kun nævne, at Herrens Ord til Profeten Joseph Smith om Tiden for Kristi Fodsel: 6. April, bliver mere og mere anerkendt, dog ikke for at være Herrens Ord gennem Joseph Smith, men som Resultatet af videnskabe-

lige Undersogelser og Studier. Menneskets Natur er altid villig til at forkaste eller i hvert Fald ikke agte paa Aabenbaringens direkte Erklæringer, men antager Resultaterne af sine Medmenneskers Beregninger.

DEN FØRSTE JUL I AMERIKA.

Jeg har i mine Tanker sogt tilbage til den forste Jul paa den vestlige Halvkugle, men jeg vil ikke forsoge paa at føje noget til de mange Kommentarer angaaende de betydningsfulde Tildragelser, der fandt Sted i Bethlehem paa det Tidspunkt, da Jesus blev fodt, heller ikke til de mindeværdige og inspirerende Hændelser blandt Faarehyrderne paa Markerne i Judæa, eller til den overordentlig vigtige Beretning om de vise Mænds Ankomst for at soge den nyfodte Konge, hvis Stjerne de havde set i Østen; men jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa nogle af de Omstændigheder, som er forbunden med den forste Jul i Vesten, thi det var en stor og vigtig Begivenhed.

Som Indledning hertil skal jeg henfore til Herrens direkte Indblanding i visse Mænds og Kvinders Liv og Færd, dengang han førte en lille Koloni af sine Trofaste ud fra Jerusalem, seks Hundrede Aar for Frelserens Fødsel, hvorledes han bragte dem gennem Arabiens Ørken til Havets Kyst, lærte dem, som han havde lært Noah, at bygge et Skib, som kunde bringe dem over de mægtige Have til det dengang ukendte Fastland, og hvorledes Herrens Ord kom til dem gennem Profeten Lehi ved Begyndelsen af deres Rejse, sigende til dem i et tydeligt og letfatteligt Sprog, at seks Hundrede Aar efter deres Udgang fra Jerusalem skulde Messias, Verdens Forloser, blive fodt.

I kender Beretningen om denne Kolonis Nedsættelse paa dette Fastlands Kyst, hvorledes to Nationer opstod og laa i Strid med hinanden; den ene af disse Nationer, Nephiterne, var et agerdyrkende og civiliseret Folk, medens den anden, Lamaniterne, forte en omflakkende Tilværelse og levede af

Jagt og Plyndring. Disse sidste forkastede Profetiens Ord om Forløserens Komme.

I disse seks Hundrede Aar havde inspirerede Profeter Tid efter anden i kraftige Udtryk forkyndt Frelserens fremtidige Komme i Kødet. Hans Navn var endog blevet aabenbaret til dem, ligeledes hans Moders Navn, Stedet hvor han skulde virke, hvad Frugterne af hans Arbejde skulde blive, Forløberen, hvis Røst skulde høres i Ørkenen, Kaldelsen af tolv Apostle til at følge ham, Verdens Fjendskab mod dem, Forfølgelserne, de skulde lide, og den Død, som skulde ramme dem; eftersom Tiden skred frem, blev Folkene mere og mere adskilte og opfyldte af Had og Bitterhed, og de Vantro forfulgte de Troende.

SAMUELS PROFETI.

Faa Aar før den største historiske Begivenhed i Tidernes Midte var ogsaa Nephiterne for en stor Del bleven forfaldne, de havde glemt Gud og deres Forfædre og overtraadte Herrens Befalinger, som var givet dem gennem hans Profeters Mund. Da opstod der blandt dem en Profet ved Navn Samuel, en Lamanit, tilhørende den mørkhudede Race, som Nephiterne foragtede, men en Mand med stor Tro og gode Gerninger; Herren, som ikke kender til Personsanseelse, udkaarede ham til at bringe et advarende Budskab til de troløse Nephiter, og vi læser herom i Helamans Bog, 14. Kapitel:

»Og det skete, at Lamaniten Samuel profeterede meget mere, som ikke kan skrives.

Og han sagde til dem: Se, jeg giver Eder et Tegn; fem Aar skulle hengaa, og da kommer Guds Søn for at forløse alle de, som tror paa hans Navn.

Og dette vil jeg give Eder til et Tegn paa hans Tilkommelse. Der skal blive et stort Lys paa Himmelen, saa at der Natten forend han kommer ikke skal være Mørke, og det skal se ud for Menneskene, som om det var Dag.

Derfor skal der blive en Dag og en Nat og en Dag, som om

det var én Dag uden Nat, og dette skal være Eder til et Tegn; thi I skulle se Solens Opgang og ligeledes dens Nedgang; derfor skulle I vide med Vished, at det skal være to Dage og en Nat; alligevel skal Natten ikke blive formørket; og saa skal Natten være før han bliver født.

Og se, en ny Stjerne skal opstaa, en saadan, som I aldrig tilforn har set; og dette skal ogsaa være Eder et Tegn.

Og se, dette er ikke alt; der skal ske mange Tegn og Undere paa Himlen.

Og det skal ske, at I skulle alle blive forbavsede og forundre Eder, saa at I skulle falde til Jorden.

Og det skal ske, at hver, som tror paa Guds Søn, skal have det evige Liv.

Og se, saaledes har Herren befalet mig ved sin Engel, at jeg skulde komme og forkynde Eder dette; og han har befalet mig at profetere om disse Ting for Eder; ja, han har sagt til mig: Raab til dette Folk og sig: omvender Eder og bereder Herrens Vej.«

Har I nogensinde læst en mere bestemt Profeti? Tiden var fastsat, om fem Aar skulde Tegnet gives. Den værdige Lamanits Udtalelser vakte naturligvis stor Opmærksomhed. Størstedelen af Folket forkastede hans Budskab. Mange søgte at tage hans Liv, men hans Gerning var endnu ikke fuldført, hans Time endnu ikke kommen, og uagtet de kastede Sten efter ham med deres Slynger og søgte at dræbe ham med Bue og Pil, saa kunde de dog ikke gøre ham Skade. Han blev overgivet til deres Ledere, for at disse skulde tage ham i Forvaring og berøve ham Livet. Da han havde overbragt sit Budskab, hvoraf det anførte kun er et Udtog, forlod han dem, og de hørte intet mere til ham. Folket delte sig atter, idet nogle troede, hvad Profeten Samuel havde sagt, og andre forkastede hans Profeti. Han havde ogsaa profeteret om de Begivenheder, som skulde finde Sted ved Herrens Korsfæstelse.

(Fortsættes.)

TIENDE OG FASTEOFRING.

Af Præsident *Joseph F. Smith.*

(Oversat af *Morten A. C. Nicolaysen,* Salt Lake City.)

(Fortsat fra Side 24.)

Hun gjorde økonomisk Fremgang, fordi hun adlod Guds Love. Hun havde rigeligt til at opholde sin Familje. Vi manglede aldrig saa meget som saa mange andre. Hvorvel vi syntes, at Nældegrønt var antagelig, da vi først kom til Salt Lake Dalen, og medens vi spiste Tidselrødder, »Sommerfugle-Liljer« og forskellige lignende Ting, saa var vi ikke værre stillet end Tusinder andre og endda ikke saa fattige som saa mange, thi vi var aldrig, saavidt jeg erindrer, uden et Maaltid Korn, Mælk og Smør. Denne Enke havde sit Navn i Herrens Tiendebog. Denne Enke var berettiget til Herrens Hus' Privilegier. Ingen af Evangeliets Ordinancer kunde blive hende nægtet, thi hun var lydig mod Guds Ord, og hun opfyldte sine Pligter som et Medlem af Kirken, skønt en af Kirkens officielle Bestillingsmænd gjorde Indvendinger mod hendes Opfyldelse af en af Guds Befalinger.

Hvad jeg her har sagt, kan maaske synes at være noget personlig. Nogle vil maaske anse det for egoistisk. Men jeg taler ikke om det i det Lys. Da William Thompson sagde til min Moder, at hun ikke burde betale nogen Tiende, saa tænkte jeg ved mig selv, at han var en af de bedste Brødre i Verden. Jeg troede ethvert af hans Ord. Jeg maatte selv arbejde, grave og slide i det. Jeg maatte pløje Jorden, lægge Kartoflerne, hyppe og opgrave dem og andre lignende Pligter; og at jeg derefter skulde fylde et stort Vognlæs af de bedste, vi havde, og udelade alle de daarlige og bringe Læsset til Tiendekontoret, det syntes jeg i mine barnlige Tanker var haardt, særlig da jeg saa visse andre af mine tidlige Barndoms-Legekammerater gøre Rideture og fornøje sig paa anden Maade, og som sjælden gjorde en Dags Gerning i deres Liv og alligevel fik deres Føde fra Kirkens »Krybbe«. Hvor

er saa disse Drenge i Dag? Er de kendt i Kirken? Har de udmærket sig ved nogen Ting blandt Guds Folk? Er de eller var de nogensinde stærke og brave i Jesu Kristi Vidnesbyrd. Besidder de i deres Hjærter et klart Vidnesbyrd om Sandheden? Er de flittige Medlemmer af Kirken? Nej, det har de som Regel aldrig været, og mange af dem er døde eller tabt af Syne.

Som godt var, blev jeg efter faa Aars Erfaring i Verden omvendt til den sande Aand i Evangeliet, og jeg lærte, at min Moder havde ret i sin Handlemaade, og at William Thompson var vildledt af en løgnagtig Aands Indflydelse. Han fornægtede senere Troen, forlod Kirken, forlod Staten og tog saa mange, som det var muligt, af sin Familje med sig. Jeg ønsker ikke, at nogen skal nægte mig Rettigheden til at være talt blandt de, som har Zions Interesser paa Hjærte, og som ønsker at skænke deres Andel til Zions Opbyggelse og Guds Værks vedvarende Fremgang blandt Nationerne. Det er en Velsignelse, som jeg glæder mig over, og jeg har ikke i Sinde, at nogen skal skille mig ved denne Glæde.

— — —

Jeg prædiker det, som jeg tror paa, og det, som jeg véd, er sandt, og jeg véd, at hvis Menneskene vil adlyde Guds Love, da vil Gud ære og velsigne dem. Det har vist sig at være Sandhed i hele mit Liv.

— — —

Det kunde ske, at min Moder var i Gæld til sine Naboer; men før hun betalte sin Gæld, betalte hun sin Tiende, og jeg takker Gud, at hvad Gæld hun end havde, saa betalte hun den til den sidste Skilling, fordi Herren paa Grund af hendes Trofasthed og Hjærtets Villighed velsignede hende med tilstrækkelige Midler til at kunne gøre det, og i hendes ældre Aar var det ikke nødvendigt for hende at laane af sine Naboer, og heller ikke var det nødvendigt for hende at henvende sig til Kirken om Hjælp; men i Stedet betalte hun Tusinder af Dollars i Produktionsartikler og Penge til Herrens Forraadshus, skønt hun var Enke og havde en Børneflok at op-

holde. Jeg véd dette. Jeg kan bevidne dette, at Herren den Almægtige velsignede hende baade i Markens Afgroder og i Fæflokkene og Kvægbestanden. De blev ikke odelagt af Sygdom og Vinterkulde. De forogedes. De lob ikke bort, og ingen Tyve berovede hende. Hun havde en lille Son, som vogtede dem meget omhyggelig under hendes Bestyrelse og Anvisning. Hendes Opmærksomhed var overalt, og hendes Ledelse gjorde sig gældende i alle Ting, overfor sine lejede Farmarbejdere saa vel som overfor sine Born. Og jeg er et Vidne til — og her sidder et andet Vidne, Patriark John Smith, at Gud, den evige Fader, velsignede hende og forogede hendes Velstand medens hun levede, og hun var ikke alene i Stand til at opholde sig og sine Born, som hun stod alene tilbage med i Fattigdommens og Provelsens Dage, da hun sammen med sine Trosfæller blev drevet ud i Ørkenen, men hun var i Stand til at ernære Snesevis af fattige Medmennesker og desuden betale sin Tiende. Herren lyksaliggjorde hende i Sandhed og fremmede hendes Velstand.

En Nyder burde være en Yder. Hvis et Medlem af Kirken kommer til en Biskop*) og forlanger Hjælp paa Grund af Fattigdom eller uheldige okonomiske Omstændigheder, saa burde Biskoppen forst forhore, om Vedkommende er Tiendeyder. Han skulde vide, om Vedkommendes Navn er paa Herrens Tiendeoptegnelse, og hvis dette ikke findes i Bogen, da at forhore, om Vedkommende har været efterladende og forsømmelig med Hensyn til Tiendelovens Opfyldelse, thi i saa Fald har Vedkommende selvfolgelig ikke noget Krav paa Biskoppens eller rettere Kirkens Hjælp og heller ikke deres Born har noget Krav; dersom Biskoppen under disse Om-

*) En Biskop i Jesu Kristi Kirke af S. D. H. svarer i Tjenestepligt til en dansk Sognepræst i Folkekirken. En Biskop præsiderer over et »Ward«, et Beboelsesomraade i Lighed med et dansk Sogn. — Vi kan ogsaa rette det til, at en Biskops Tjenestepligt i de Sidste Dages Helliges Missioner svarer til en Konferencepræsidents Ansvar overfor Menigheden.

stændigheder alligevel hjælper ham, saa er det kun af Medfolelse. Det er ogsaa Grunden til, at Enken, som modtager Hjælp fra Kirken, skulde betale sin Tiende, saa at hendes Navn kan være paa Kirkens Optegnelser.

Det er ikke en Lov, som angaaer ét Medlem og ikke et andet. Hvis de Rige ikke kan modtage Kirkens Velsignelser, fordi deres Navne ikke er paa Tiendelisten, da skal de Fattige heller ikke modtage deres Velsignelser og Begavelser i Herrens Tempel, hvis deres Navne ikke er nedskrevet i Kirkens historiske Rekord for Medlemmernes finansielle Opofrelser. Saalænge et fattigt Medlem modtager Understottelse af Folkets Tiende, da skulde det selv være villig til at opfylde Loven, for at det kan være berettiget til at modtage Hjælpen. Da Tienden er en vigtig Bestanddel af Evangeliets Opfyldelse, skulde hvert Medlem vise, at det vil overholde Loven, saa at det ikke skal komme til at staa som Overtræder for Gud. Ligeledes burde vore Born, saasnart de bliver gamle nok til at modtage Fortjeneste for deres Arbejde, belæres om at betale deres Tiende, saa at deres Navne kan være paa Herrens Rekord. Det kunde jo ske, at deres Forældre døde, men hvis deres egne Navne saa vel som deres Forældres Navne findes i Tiendebogen, da vil de Forældrelose, saasandt som Gud lever, være berettiget til Midler for deres Ophold, Opdragelse og Uddannelse. Det er vor Pligt at se efter disse Børn og passe paa, at de bliver ligestillede med de Børn, som er mere begunstiget af Forældres Hjælp for deres Opdragelse og Uddannelse.

Brugen af Tienden. De Mænd, som bruger hele deres Tid i Kirkens Tjeneste, har et retfærdigt Krav paa Kirkens Midler til Livsopholdet. Det maa til. Ingen vil misunde dem det. Mænd, som baade tidlig og sent er beskæftiget med Kirkens Arbejde, som er trofaste, tapre og udholdende i Tjenesten, maa ikke gaa for Lud og koldt Vand. Der er sikkert ingen, som vil sige, at de hverken skal have Fode, Klæder og Husly, og det er alt, hvad disse Tjenestemænd faar fra Kirken. Ar-

bejderen er sin Løn værd.*) Tienden benyttes ikke til at berige nogen Broder i Tjenesten. Den bruges til at opholde Guds Hus' Ordinancer i de fire Templer. (Nu snart syv Templer). Flere Hundrede Tusinde Dollars bruges til Uddannelsen af Zions Ungdom og Vedligeholdelsen af Kirkens Akademier. Flere Hundrede Tusinde Dollars bliver udgivet til at ernære og klæde de Fattige og tage Vare paa de, som er afhængig af Kirken. De ser hen til deres »Moder« om Røgt og Omsorg, og det er kun retfærdigt og passende, at Kirken skal forsyne sine egne Fattige og Trængende, Svage og Hjælpeløse med det nødvendige, saavidt det er muligt. — (Endvidere bruges flere Hundrede Tusinde Dollars til Ward- og Stavstabernakler samt Missionshuse, hvor Kirkens Medlemmer kan forsamles og nyde Herrens Sakramenter til hans Ihukommelse, blive opbygget i deres Tro og undervist om Guds Ord og Lærdomme til deres Sjæls Frelse i Overensstemmelse med Herrens Aabenbaring i Kapitel 59, Lærdommens og Pagtens Bog. — Oversætteren.)

Handelsvæsen og Tiende. Kirken er bleven beskyldt for at være et Handelshus. Der er ingen Sandhed deri. Kirken hverken sælger eller køber Varer og Kvæg. Den beskæftiger sig ikke med Vareforretning af nogen Slags og har aldrig gjort det; og der kunde ikke udslynges en mere grundløs og falsk Beskyldning mod Kirken, end at beskylde den for at drive Handelsvirksomhed. Det er sandt nok, at denne Kirkeorganisation, i Modsætning til andre Kirker og religiøse Samfund, iagttager Tiendeloven, som er Kirkens Finanslov. Vi lader hverken Hatten eller Kollektbøssen passere omkring for at faa Midler til at bestride Udgifterne, som staar i Forbindelse med Udførelsen af Kirkens Arbejde. De bliver givet frivilligt. Dette minder mig om en anden Fejltagelse og forsætlig Usandhed, som er bleven udspredt af vore Fjender, nemlig

*) Oversætteren ønsker i Forbindelse hermed at henlede Læserens Opmærksomhed paa Herrens Ord i Kapitel 75, Lærdommens og Pagtens Bog.

at »Mormon«-Folket er blevet tyranniseret til at betale Tiende, at Kirkens Autoriteter forlanger det af dem, at det er gjort til en tvungen Sag for dem, og at Tienden bliver dem afpresset. Den Slags Udtalelser er altsammen Løgn og Bagvaskelse. Tiendelovens Overholdelse er frivillig. Jeg kan betale min Tiende eller undlade det, ligesom jeg selv vælger. Det er en frivillig Skonssag, enten jeg vil gøre det eller ikke, men med den Samvittigheds- og Troskabsfølelse mod Kirken og dens Interesser, som jeg har og i den Tro, at det er rigtigt og retfærdigt at opfylde Tiendeloven, saa gør jeg det, og jeg gør det ifølge samme Princip, som jeg tror, det er rigtigt for mig at opfylde Omvendelses- og Daabsprincippet til Syndernes Forladelse. Det er mig en Glæde at gøre min Pligt i Opfyldelsen af disse Principper saa vel som at betale min Tiende.

Herren har aabenbaret, hvorledes hans Finanser skal røgtes og bestyres, nemlig af Kirkens Første Præsidentskab og Kirkens Højraad, som er de tolv Apostle, samt Kirkens tre præsiderende Biskopper. Jeg kan se Herrens Klogskab deri. Det er ikke overladt til én Mand alene at afhænde og fordele Kirkens Midler. Det paahviler i det mindste atten Mænd, som har indhøstet mange Erfaringer, Mænd, som besidder Visdom, Tro og Dygtighed til Udførelsen af deres Embedspligter. Det paahviler disse Mænd at forvalte Folkets Tiende og benytte den i de Øjemed, som i deres Dømmekraft og Visdom vil udrette det største Gode for Kirken; og fordi dette Tiendefond forvaltes af de Mænd, som Herren har udpeget og givet Myndighed til at udrette de finansielle Sager for Kirkens Fremgang og Trivsel, saa kalder man det »Handelsvæsen«. Hvilken Urimelighed! Naar man lader Kollektbøsser gaa omkring for at samle Penge til Kirker, til Præster, til Missionærer, til Oppebærelse af Kirkers finansielle Affærer, saa kan man ligesaa godt kalde den Praksis for »Handelsvæsen« som at beskylde os for et Handelskompagni, fordi vi varetager Kirkens Tiende og anvender den til Fordel for Kirken.

Tienden bruges omhyggelig, og et nøjagtigt Regnskab holdes. Jeg gad se, om noget Menneske paa Jorden kan sætte deres Finger paa en Dollar fra Tiendefondet, som forsætlig er bleven ødslet bort eller stjaalet af Guds Tjenere, paa hvem Ansvaret hviler. Tiendebøgerne er holdt ligesaa akkurat og fuldkommen som det bedste Bankregnskab. Enhver, som betaler en Dollar eller mindre i Tiende, krediteres i Kirkens Bøger, og hvis de ønsker at overbevise sig om deres Kreditside, saa kan de selv efterse denne.

(Fortsættes.)

Vi tænker os selv ind i Ringhed, ind i Underlegenhed, ved at tænke nedefter. Vi burde tænke opad, om vi vil naa Overlegenhedens Højde. *O. Swett Marden.*

KORRESPONDANCE.

Salt Lake City, den 16. December 1921.

Missionspræsident Carl E. Peterson, København.

Kære Broder!

De bedes godhedsfuldt at optage mit Brev til de Hellige i Danmark og Norge i vort Kirkeblad: *Skandinaviens Stjerne.*

Med hjærtelig Hilsen

Niels F. Green.

Kære Søskende og Venner!

Det er nu snart to Aar siden, jeg forlod Danmark efter at have virket som Missionær i den skandinaviske Mission lidt over 5 Aar. Som bekendt for mange af »Stjernen«s Læsere, var det meste af min Missionstid optaget med for »Skandinaviens Stjerne« at oversætte vigtige og belærende evangeliske Taler og Artikler af ledende Ældster i Kirken; men samtidig blev det et meget paaskønnet Privilegium for mig mundtlig at bære Vidnesbyrd til de Hellige og til Fremmede, som kom til vore Møder i Missionshuset i Korsgade, om Jesu Kristi eneste sande og gengivne Evangeliums Principer og specielt om Gen-

givelsen fra det høje af Præstedommets Fuldmagt. Jeg fik Lejlighed til de Hundreder af Gange at forene mit Vidnesbyrd med Missionspræsident Hans J. Christiansens og de øvrige Missionærers Vidnesbyrd vedrørende den almægtige Guds og Jesu Kristi Aabenbaringer til Joseph Smith, og angaaende saa vel det aaronske som det melchizedekske Præstedommes Gengivelse ved Englesendelse, idet Herrens hengivne Sønner Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog henholdvis det aaronske Præstedommes Fuldmagt og det melchizedekske Præstedommes (eller Præstedommet efter Guds Søns Orden) gennem de fra det Ny Testamente af saa velkendte store historiske Personligheder: Døberen Johannes og (for det melchizedekske Præstedommes Vedkommende) Kristi trofaste Apostle fordum, Peter, Jakob og Johannes, hvilke Mænd kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery som hellige Engle, udsendte fra Gud.

Det glædede mig ogsaa storlig, medens jeg var paa min Mission, at bære Vidnesbyrd om den herlige historiske Kendsgerning, at Mormons Bog i Sandhed indeholder Kristi Evangeliums Lærdomme og Oldtids-Amerikanernes Historie paa lignende Maade som det gamle og det ny Testamente indeholder Profeters og Apostles og andre hellige Skribenters Vidnesbyrd vedrørende Guds Handlemaade med Menneskene i den »gamle« Verden, saakaldet, og særskilt vedrørende de israelitiske Slægter, og for det ny Testamentes Vedkommende paa særskilt Vis vedrørende Jesu Kristi Liv og Virksomhed og vedrørende hans Apostles Virksomhed som Forkyndere af Kristi Evangeliums Lærdomme og Forkyndere af Frelsen ved Jesus Kristus, som de bevidnede var Guds enbaarne Søn, og om hvis Død paa Korsets Træ for Verdens Synders Skyld, med andre Ord, om hvis *Forsoningsdød* de bar Vidne, i Forbindelse med deres Vidnesbyrd til Jøderne og til Hedningerne om Jesu Kristi Opstandelse fra de døde og om hans senere Himmelfart eller Bortgang til Faderen.

Ligesom Profeter og Apostle skrev de væsentligste Bøger i

henholdsvis det gamle og det ny Testamente, saaledes er i Sandhed de væsentligste Dele af Mormons Bog skrevet af Profeter og hellige Skribenter, der levede i Amerikas Land i Oldtiden. Vi véd det, og alle bibelkyndige Folk burde kende dette og glæde sig af deres ganske Hjærte over, at vi gennem Guds Profet Joseph Smith fra forrige Aarhundrede af, lige siden Joseph Smith oversatte Mormons Bog fra Guldpladernes Optegnelser, og lige siden Kirkens Oprettelse i 1830, er bleven underrettede om disse herlige historiske Sandheder, saa vel som om Gengivelsen af Præstedommets Fuldmagt, *saa at Menneskene atter kan blive delagtiggjorte i Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse og i den Helligaand*, i Overensstemmelse med Kristi og hans Apostles Lærdomme fordum.

De fleste bibelkyndige Folk vil, som bekendt, ikke indse Sandheden af disse vore Paastande. De kunde, om de vilde, nærmere undersøge Sandheden af vort Vidnesbyrd til dem, og have Tillid til, at Gud vilde komme dem til Hjælp i deres Søgen efter Sandheden. Sandheden af vore Paastande appellerer til det tænkende Sind. Al Sandhed er i sig selv »soleklar«; og saaledes skinner ogsaa Evangeliets Lys med herlig Straaleglans. Men er vi aandelig blinde og ikke ønsker at blive seende, kan vi lige saa lidt skue Evangeliets Lys og forstaa Evangeliets Sandheder, som en Person, der er blind i fysisk Henseende, kan se Sollyset.

Udøvelsen af Tro, Omvendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse af Kirkens Ældste for Meddelelse af den Helligaand udgør, som vi véd, Evangeliets fire fundamentale Principer, thi et hvilket som helst evangelisk Princip er, direkte eller indirekte, knyttet til disse fundamentale Principer. De evangeliske Ordinancer: Vanddaaben og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave danner Grundlaget og forudsætter de nødvendige Betingelser for Modtagelsen af alle øvrige Evangelie-Ordinancer, som de Hellige kan blive delagtiggjorte i og modtage Velsignelser gennem.

Da jeg virkede som Missionær blandt Eder, blev jeg ofte ligesom de ovrige Missionærer af Præsident Christiansen kaldet til at udfore en eller anden evangelisk Ordinance, og dette gjorde jeg tilvisse med stor Glæde, idet jeg vidste, at jeg var bemyndiget til at udfore de hellige Ordinancer, hvor igennem de Hellige kunne modtage de evangeliske Velsignelser, som vi alle saa haardt tiltrænger. Som Folge af Kristi Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith og til Præstedommet, kan vi altid modtage Underretning om, hvilke Ordinancer, der bor udfores indenfor Kirken, og hvorledes de bor udføres; og jeg véd, at Herren lagde sin Velsignelse til de Ordinancer, som jeg med Præstedommets Fuldmagt, og rettelig kaldet dertil, udforte, medens jeg var paa Mission. Og dette glæder mig usigelig.

Jeg beder ofte Herren lægge sin fortsatte Velsignelse til det evangeliske Arbejde og de evangeliske Handlinger, jeg udforte, medens jeg var i Kobenhavn, eller som blev udforte andet Steds, naar jeg en sjælden Gang var borte fra Byen.

Det ligger mig fremdeles meget paa Hjærte, at de Hellige i Danmark saa vel som Kirkens Medlemmer i Norge og Sverige kan modtage Evangeliets herlige Naadegaver i fuldeste Maal, i Jesu Kristi Navn; og, kære Soskende, om I i Hjærtets Ydmyghed soger at modtage disse Velsignelser, da vil I modtage samme. Og paa Grund af Eders Tro og Gudhengivenhed vil I tilvisse blive mere velsignede end de, som ikke har annammet Evangeliet, det sande, *gengivne* Kristi Evangelium. Men Evangeliet er for alle, og alle, som vil adlyde Kristi Befalinger, kan faa nyde det herlige Privilegium at blive delagtiggjorte i Evangeliets mangfoldige Gaver og i det evige Livs Velsignelser.

Jeg elsker Eder alle og ikke mindst de gamle og svage og de fattige blandt Eder.

Præsident Christiansen satte et ypperligt Eksempel for os Missionærer, som virkede under ham, og jeg anstrengte mig for at folge hans Eksempel og virke i Renhed og Hellighed og

udføre et Arbejde, som kunde blive til rig Velsignelse for Kirkens Medlemmer.

Nu, jeg raaber til Eder, Unge saa vel som Gamle: forbliver trofaste indenfor Kirkens Fold! Lev et dydigt og i alle Maader eksemplarisk Liv, og den Helligaand vil stedse vejlede Eder og styrke Eder paa Aand og Legeme, og I ville modtage de evangeliske Velsignelser gennem Missionspræsident Carl E. Petersons og hans Medbrødres evangeliske Virksomhed. Vær saaledes, enhver af Eder, velsignet i Jesu Kristi Navn!

Eders for stedse hengivne Broder

Niels F. Green.

AFLØSNING.

Ældste Carl Madsen er hæderligt afløst fra sin Mission som Forstander for Randers Gren og er rejst til sit Hjem i Utah.

VEJLEDENDE TANKER.

Der er meget faa Skribenter, som har lært Kunsten af Kondensation. De indvikler deres Tanker i Ord og Fraser, saa at det er vanskeligt for Læseren at spore Idéen.

*

Kristus har vist os Eksemplet i sin Bjergprædiken og sagt: »Brug ikke overflødige Ord«. Alle hans udtalte Tanker er præget af fuldkommen Kondensation.

*

Præsident Lincoln gav Talere og Skribenter et uforglemmeligt Eksempel i sin Gettysburg-Tale.

*

Emerson kunde indbefatte i et lille Bind mange klare Tanker, som moderne Skribenter vilde bruge flere Bind til, ja, nok til at fylde et Bibliotek.

Mange Skribenter og Talere foretrækker Sprog for Idéer — Kvantitet for Kvalitet.

*

Det er ikke saa svært at bære Vidnesbyrd, som at give Menneskene noget at tænke paa.

*

Dygtighed til at kunne sige Nej er af større Værdi for et Menneske end at kunne læse Latin.

*

Forglem ikke, at Mangel paa Arbejde ikke kan sammenlignes med Mangel paa dygtige Mænd.

*

Alt godt Arbejde begynder med Tilfredshed. Hjærtet maa synge, medens Hænderne arbejder, hvis et godt Resultat skal naas.

*

Næste Gang, Du bliver rigtig vred, gaa da og se Dig i Spejlet.

DØDSFALD.

Søster *Anna Magdalene Petersen,* født Madsen, i Esbjerg, er efter et langt Sygeleje afgaaet ved Døden den 28. December og blev begravet Søndag den 1. Januar 1922. Præs. L. Larsen talte ved Baaren og indviede Graven. Sangkoret medvirkede under Ledelse af Grensforstander Elis H. Tronier.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).